

**Harmen van Straaten
Tijmen, de tijdreiziger**

De ouders van Tijmen moeten voor hun werk onverwacht op zakenreis. Daarom gaat de vakantie naar Spanje niet door. Tijmen moet bij zijn oma logeren. Een saaie, regenachtige vakantie. Totdat een oude man vertelt dat het leegstaande buurhuis van zijn oma heel vroeger het hoofdkwartier was van struikrovers. Dan ziet Tijmen er 's nachts licht branden! Dat is het begin van een spannend avontuur waarin Tijmen terug reist in de tijd ...

Dit is Leesleeuw:

- boekenserie
- groeit mee met het leesniveau
- de beste schrijvers en illustratoren

ISBN 978-90-487-2908-1

9 789048 729081

www.leesleeuw.be

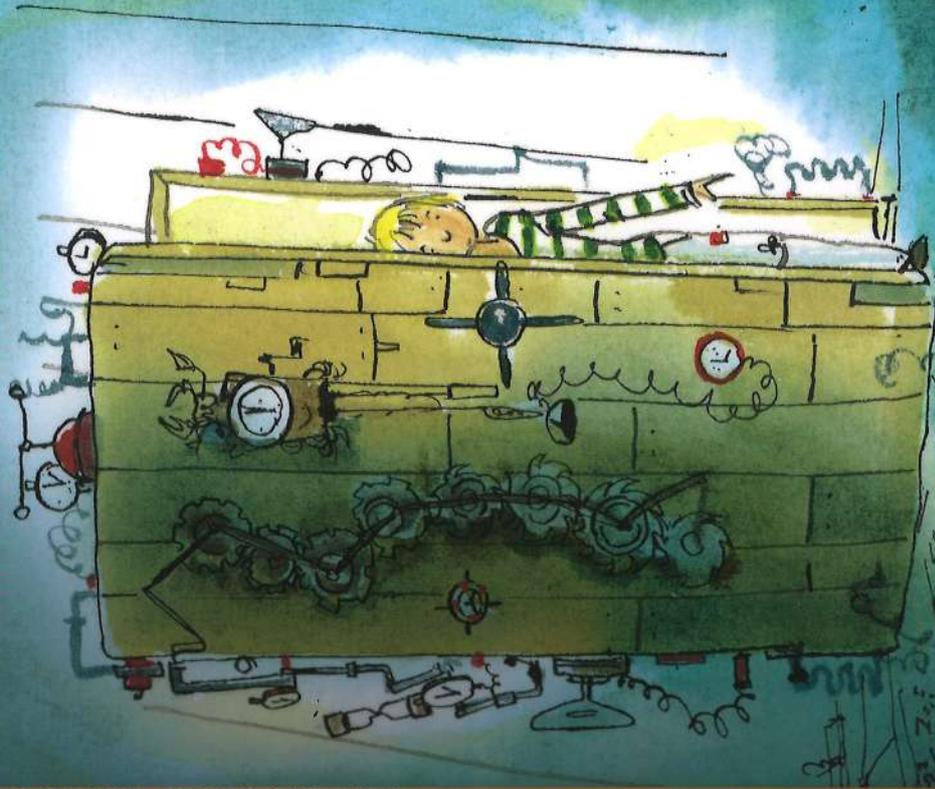
boekenserie

lekker lang leesplezier

ZWIJSEN
BE

Tijmen, de tijdreiziger

Harmen van Straaten

Harmen van Straaten

Tijmen, de tijdreiziger

1. Kunnen meisjes voetballen? Gideon Samson
2. Afspraak in het bos Paul van Loon
3. Dubbelland Christel van Bourgondië
4. Techno Polly Wouter Kersbergen
5. Plankenkoorts Maria van Eeden
6. De laatste bocht Henk Hokke
7. Stinky Bill speelt poker Martine Letterie
8. Wist je dat? Tijgers Alain M. Bergeron
9. Tijmen, de tijdreiziger Harmen van Straaten
10. Verroest, een zwaard! Daniëlle Scothorst

Leesleeuw is een uitgave van Uitgeverij Zwijsen, de grootste educatieve uitgeverij in het basis- onderwijs op het gebied van lezen. De producten van Zwijsen sluiten aan bij de leesmethodes en passen goed bij het leer- en denkniveau van kinderen. Andere uitgaven van Zwijsen zijn Rompompom en maan roos vis.

© 2008 Tekst & tekeningen: Harmen van Straaten
Ontwerp: masja mols grafisch ontwerp, Tilburg
Vormgeving: De Witlofcompagnie, Antwerpen
Uitgeverij Zwijsen B.V., Tilburg

ISBN 978.90.487.2908.1

Voor België: Uitgeverij Zwijsen BE, Antwerpen
D/2016/1919/83

Niets uit deze uitgave mag worden veelevoudig zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Hebt u vragen over Leesleeuw?

Bel dan de Leesleeuw-Klantenservice;

03 205 94 94

LEESNIVEAU

AVI	S	3	4	5	6	7	P	
CLUB	S	3	4	5	6	7	8	P

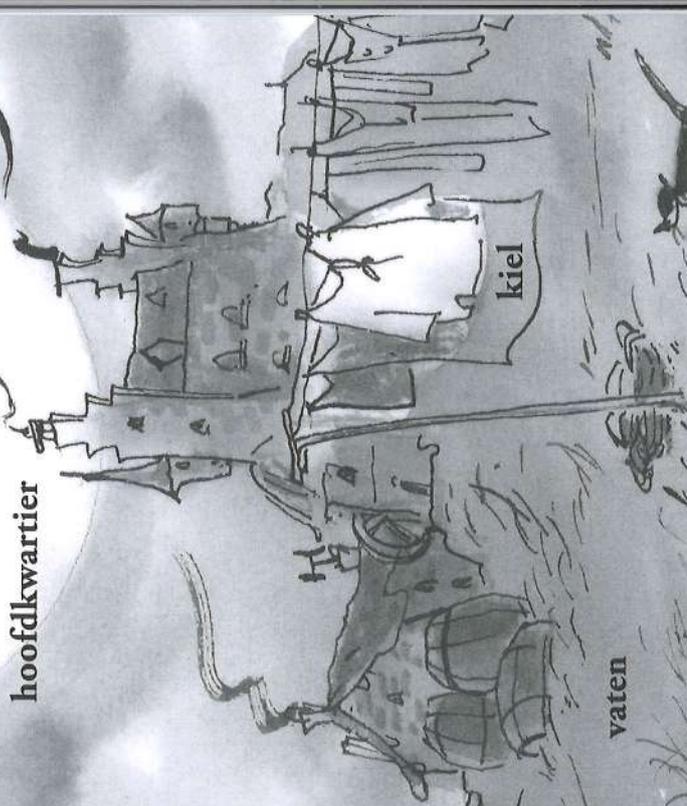
Financierd door Club Lucht, KPC Group

Kijk ook eens op www.leesleeuw.be.

bokkenrijder

hoofdkwartier

kiel

vaten

fakkel

ledikant

Naam: *Tijmen*

Ik woon met: *papa en mama*

Dit doe ik het liefst: *dagdromen, op onder-
zoek uitgaan*

Hier heb ik een hekel aan: *pesten*

Later word ik: *speurneus of verhalenverteller*

In de klas zit ik naast: *Rianne*

Dubbele vakantiepech

Hoeveel pech kan iemand hebben? denkt Tijmen.
Diepe waterplassen liggen al dagenlang op de weg.
Hij kan zich bijna niet meer herinneren dat het een dag droog was.
Elke dag weer komt de regen met bakken uit de lucht.
Op de radio hoort hij een nieuwslezer.
'Automobilisten richting Breda en Eindhoven moeten rekening houden met files van meer dan 15 kilometer.
Dit in verband met de vakantiedrukke.'
Zij wel, denkt Tijmen.
In plaats van een vakantie in de Spaanse bergen met zijn ouders, zit hij nu in de auto op weg naar zijn oma.
Twee weken geleden riep zijn moeder Tijmen bij zich.
'Kom eens even hier, ik moet wat met je bespreken.
We kunnen deze zomer niet naar de Pyreneeën op vakantie.'
'Hoe bedoel je?' vroeg Tijmen.
'We kunnen een belangrijke opdracht krijgen in Dubai.
Je weet wel, waar ze al die wolkenkrabbers bouwen midden in de woestijn,' zei zijn moeder.

'We zullen er naartoe moeten om de opdracht binnen te halen.

Het is voor ons bedrijf erop of eronder.'

Ze had hem ernstig aangekeken.

Tijmen knikte.

Het gaat niet zo goed met het kleine bedrijf in

oliepompen van zijn ouders.

Daarover had hij wel eens iets opgevangen als Tijmen zijn ouders hoorde praten als hij in bed lag.

'Dus we gaan naar Dubai,' riep hij enthousiast,

'maakt mij niet uit, hoor.'

Dubai, had hij bij zichzelf gedacht, daar was nog nooit iemand bij hem uit de klas naartoe geweest.

Wat zou hij scoren met zijn vakantie naar deze welgestelde woestijnstad waar veel rijke mensen wonen!

Hij kon niet wachten om het zijn beste vriend Jochem te vertellen.

Hij had laatst iets over Dubai gezien op televisie.

Ze bouwden daar heel hoge wolkenkrabbers.

Nog hoger en nog luxer dan in Shanghai, New York en Hongkong.

Kicken man, dacht Tijmen bij zichzelf.

Spanje kon hem opeens niet meer boeien.

Dubai ... de naam alleen al deed hem wegdromen.

Een helderblauwe zee, nooit regen en misschien wel een hotel met gouden kranen.

'Nee, je begrijpt het verkeerd,' onderbrak zijn moeder zijn dagdroom.

'Ik ga alleen met papa.'

Tijmen beet zich op zijn lippen.

'Als het te duur is, kan ik toch bij jullie op de kamer!' riep hij nog.

'Dat is het niet,' onderbrak zijn moeder hem.

'We zijn daar zo druk bezig dat je de hele dag alleen op je hotelkamer zou zitten.'

Waar leidt dit gesprek toe? dacht Tijmen.

'Moet ik dan naar een vakantiecamp?' vroeg hij.

'Nee, dat hoeft echt niet, je kunt bij oma logeren en die verheugt zich er erg op.'

Het leek alsof al het bloed uit Tijmens gezicht weg-trok.

Niks Spaanse Pyreneeën, niks Dubai, maar gewoon een Hollandse vakantie bij oma.

Dat was allemaal twee weken geleden, en nu reden ze richting oma, in het zuiden van het land.

'Moet dat allemaal mee?' had zijn moeder gevraagd toen ze de twee weekendtassen en zijn rugzak had gezien.

'Het lijkt wel alsof je gaat verhuizen naar een ontwikkelingsland.'

Dat was precies wat zijn vrienden hadden gezegd toen hij vertelde waar zijn reis naartoe ging deze zomer.

'Hebben ze daar wel internet, man?' had Jochem hem met een lach geplaagd.

Sterkte! stond er vanmorgen als grapje bij de berichten op zijn GSM.

Het bericht kwam van Jochem, die nu vast op een zonnig strand in Italië lag.

Het gezwiep van de ruitenswissers maakte Tijmen slaperig en voor hij het wist, reden ze het dorp van zijn oma in.

'We zijn er,' zei zijn vader volslagen overbodig toen ze voor het huis van oma stopten.

Na een korte stop namen ze afscheid van elkaar.

'Hou je taai, kerel,' riep zijn vader door het openstaande autoraampje.

Tijmen zei maar niets.

Drie ontzettend lange weken in het dorp bij oma, hoe zou de tijd ooit voorbijgaan?

Boven de kerk verderop hingen donkere wolken.

De windwijzer boven op de kerktoren leek erin te prikken.

Nog even en de wolk zou openbarsten en zijn hele inhoud over het dorp legen.

Dat was dus dubbele vakantiepech!

Er gebeurt helemaal niets

Tijmen zit op een bankje tegenover de kerk.

Na een paar dagen is het eindelijk opgehouden met regenen.

Zijn moeder heeft hem al een keer uit Dubai gebeld.

Volgens haar gaat het gegarandeerd goed komen met de opdracht.

'Als het doorgaat,' vertelde ze, 'gaan we een megavakantie houden.'

'Disneyworld Florida?' had hij gevraagd.

'Om te beginnen,' antwoordde zijn moeder lachend.

Tijmen trapt verveeld tegen een verroest blikje.

Er komt een man naast hem zitten.

'Met vakantie?' vraagt de man.

Tijmen knikt.

'Sta je op de camping?'

'Nee, ik logeer bij mijn oma.'

'O ja?' vraagt de man, 'waar woont je oma?'

Tijmen wijst naar het huis met het torentje.

'O, daar,' zegt de man.

'Je zult je wel vervelen hier, want er is niet zoveel te doen.'

Tijmen knikt.

'Vroeger was het hier een wilde boel.'

Heb je wel eens van de bokkenrijders gehoord?

Tijmen schudt zijn hoofd.

De man begint te vertellen.

'Ruim tweehonderd jaar geleden maakte deze struikroversbende de boel hier onveilig.

Ze noemden zich bokkenrijders omdat ze op bokken reden.

Daar verplaatsten ze zich mee door de lucht.

Tenminste, dat is wat de mensen toen geloofden.'

Tijmen wijst naar zijn voorhoofd.

'Vliegende bokken, wie gelooft daar nu in?'

De man lijkt hem niet te horen en vertelt verder.

'Ze hadden onder hun hoofdkwartier meestal onderaardse gangen gegraven.

Die konden ze gebruiken als ze moesten vluchten of zich schuil moesten houden.

Of ...' de man wacht even, '... of ze verborgen daar de schatten die ze bij hun overvallen hadden buitgemaakt.'

Tijmen houdt zijn adem in.

De man vertelt het zo ontzettend spannend.

'Woonden ze vroeger ook in dit dorp?'

vraagt Tijmen.

De man knikt.

'Volgens mijn vader wel, die weet het weer van zijn vader en die heeft het weer gehoord van zijn vader ...

Ze zouden in dit dorp hun hoofdkwartier hebben gehad.'

Tijmen kijkt de man vragend aan.

'De plek waar ze bij elkaar kwamen en hun plannen maakten,' zegt de man.

'Maar dat staat in geen enkel boek.

Echt bewijs is er dan ook niet voor.'

'Waar zouden ze dat hoofdkwartier hebben gehad?'

De man kijkt Tijmen geheimzinnig aan.

Hij wijst naar oma's huis.

'Het huis van oma?' vraagt Tijmen stomverbaasd.

'Nee,' zegt de man.

'Het is het huis ernaast.'

'U bedoelt dat huis waarvan de ramen dichtgespijkerd zijn met verweerde planken?'

'Precies,' antwoordt de man.

Tijmen tuurt naar het huis in de verte.

'Het huis staat al jaren leeg en mijn vader heeft het altijd een spookhuis gevonden.

Ze zeggen dat het huis op de resten van het oude hoofdkwartier van de bokkenrijders staat.

En dat er ergens onderaardse gangen met mischien wel een verborgen schat moeten zijn.

Wie weet komen die gangen wel uit in het huis van je oma.'

De man lacht geheimzinnig.

Tijmen krijgt er een beetje de koude rillingen van.

De kerkklok slaat twaalf keer.

Tijmen springt op.

'Ik moet gaan, mijn oma wacht op mij,' verzint hij snel.

'Succes met het vinden van de schat,' roept de man hem na.

Tijmen vertelt zijn oma het verhaal over de roversbende.

'Hoe kom je daar nu weer bij?' vraagt ze.

'Wie heeft je dat verteld?'

Tijmen beschrijft de man op het kerkplein.

Oma proest het uit van het lachen.

'Och,' zegt ze, 'die oude fantast maakt dat elke onwetende toerist wijs.

Er zijn nooit bokkenrijders geweest in het dorp.

Ja, in zijn hoofd misschien.

Die bokkenrijders hebben nooit bestaan.

Ze komen alleen voor in sprookjes en in zijn dromen.'

Ze maakt een beweging alsof ze een glaasje drinkt.

'Hij houdt te veel van een drankje van het een of ander.

Dit dorp is altijd heel rustig geweest en dat wil ik graag zo houden.'

Ergens vindt Tijmen het wel jammer dat het verhaal niet waar is, volgens zijn oma.

Hij zou toch wel eens in de kelder onder het buur-

huis willen gaan kijken.

Het zou heel gaaf zijn als hij zo'n gang zou vinden. Kan hij lekker op avontuur gaan!

'Trouwens,' zegt zijn oma, 'ik heb goed nieuws voor je.

Je neef Seppe komt vanaf morgen ook hier logeren.

In heel Italië is het noodweer.

Zijn ouders en hij zijn er op vakantie.

Ze dreven met tent en al bijna weg van het kampeerterrein.

Dus komen ze eerder terug.

De weersvoorspellingen voor de komende week zijn ook niet zo best.

Voor jou is het ook gezellig als hij komt logeren.'

Tijmen kan wel een gat in de lucht springen.

Met Seppe kun je geweldig lachen.

En hij houdt net als Tijmen enorm van fietsen.

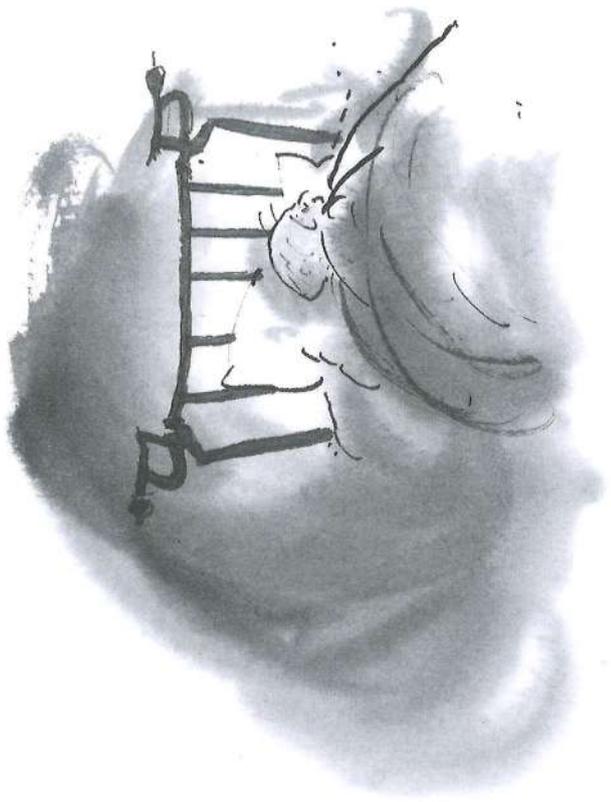
Hij plaagt Jochem snel terug met een sms'je.

Ola, hoestie, heb je lekker weer? Ciao T

Lichtflitsen

Tijmen ligt in bed.
Hij raakt niet in slaap, een vlieg zoemt voortdurend irritant in zijn oor.
Hij trekt zijn dekbed over zijn hoofd, zodat hij hem niet zo duidelijk meer kan horen.
Het stomme beest weet van geen ophouden.
Tijmen stapt uit bed en jaagt achter de vlieg aan.
Ha, hij vliegt naar het raam.
Tijmen loopt naar het raam en jaagt de vlieg naar buiten.
Net als hij zich weer wil omdraaien, ziet hij in zijn ooghoeken een lichtflits.
Waar komt die nu opeens vandaan?
Hij tuurt uit het raam, plotseling ziet hij de lichtflits weer.
Hij komt uit het buurhuis van oma!
Vanuit het enige raam dat niet dicht getimmerd is, schijnt opeens weer licht.
Het flitst razendsnel aan en uit.
Hoe kan dat nu? denkt Tijmen.
Dat huis staat toch leeg?
Wie is daar midden in de nacht en wat spookt hij daar uit?
Opeens lijkt het alsof Tijmens hart in zijn keel klopt.
Daar staat een jongen voor het raam, die naar hem

zwaait.
Tijmen wrijft in zijn ogen.
Hij knijpt voor de zekerheid in zijn arm.
Hij zal toch niet dromen?
Als hij weer naar het raam kijkt, is het pikkedonker.
En het blijft pikkedonker.
Zou hij het zich toch ingebeeld hebben?
Tijmen doet het raam dicht en duikt zijn bed weer in.
Morgen ga ik op onderzoek uit, neemt Tijmen zich voor.
Misschien is er iets met dat huis.
Misschien vind ik er wel onderaardse gangen.
Seppe zal het ook wel spannend vinden, denkt Tijmen bij zichzelf.
Dan draait hij zich om en even later is hij in een diepe, droomloze slaap.

Een vreemde jongen

Tijmen schrikt wakker omdat er zo nu en dan iets tegen het raam tikt.

Hij wil zich weer omdraaien; het zal wel weer aan het regenen zijn.

Eén dagje mooi weer en het is alweer voorbij.

Volgens de weerman op de televisie komt het door de opwarming van de aarde.

Gelukkig dat hij en zijn ouders vier hoog wonen, denkt Tijmen.

Als de boel over een paar jaar overstroomt, zitten wij in elk geval hoog en droog.

Als hij zich heeft omgedraaid, klinkt er weer een tik tegen het raam en meteen erna nog een.

Dat is geen regen ... het lijkt wel alsof iemand steentjes tegen het raam gooit!

Wie zou dat nu kunnen zijn?

Tijmen kijkt op zijn horloge.

Het is twee uur, midden in de nacht!

Tijmen stapt zijn bed uit en sluipt voorzichtig naar het raam.

Hij gaat naast de gordijnen staan, zodat iemand die buiten staat, hem niet kan zien.

Voorzichtig gluurt hij naar buiten.

Op het grasveld voor oma's huis staat een jongen.

Hij heeft vreemde kleren aan; het is net alsof hij uit een andere tijd komt.

Zulke kleding droeger mensen een paar eeuwen geleden.

De jongen heeft een brandende fakkel in zijn hand.

Hij gooit weer een steentje, dan wenkt hij met zijn arm.

Het is alsof hij vraagt of Tijmen naar hem toe komt.

Tijmen ziet opnieuw licht schijnen door een van de ramen op de zolder van het buurhuis.

'Kom nu,' hoort hij de jongen buiten roepen, 'kom, Tijmen!'

Tijmen schrikt, hoe kent die jongen zijn naam?

Hoe kan dat, wat is hier aan de hand?

De jongen zet nu zijn handen als een toeter aan zijn mond.

'Schiet op,' gilt hij hard.

Hij wijst weer naar boven, naar het buurhuis met het verlichte zolderraam.

Tijmens nieuwsgierigheid wint het van zijn angst.

Hij gooit het raam wagenwijd open.

'Wat wil je?

Je maakt iedereen wakker!

Weet je wel hoe laat het is?

De jongen knikt.

'We hebben maar weinig tijd,' zegt hij, 'het is nu

volle maan.
Kom, voordat het te laat is.'
'Ben je een kraker of zo?' vraagt Tijmen.
De jongen kijkt alsof hij het niet begrijpt.
'Wat bedoel je, kraker ... wat is dat?'
Tijmen tikt tegen zijn voorhoofd.
'Lees je geen kranten of kijk je nooit televisie?'
Heb je daar nog nooit van gehoord?
Van mensen die geen woonruimte kunnen vinden?
Zodat ze in leegstaande huizen gaan wonen?
In welke tijd leef jij eigenlijk?'
'In 1758,' zegt de jongen zonder aarzelen.
'En het is vandaag 21 juni.'
'Ja,' zegt Tijmen, 'dat weet ik ook wel.'
Maar dan moet je er wel even 250 jaar bij optel-
len, hoor.'
De jongen wordt ongeduldig.
'Kom alsjeblieft mee, je moet me helpen.'
En het kan alleen vandaag.'
Tijmen vindt het best wel een beetje spannend.
Waarom ook niet? denkt hij.
Wat kan er eigenlijk gebeuren?
Maar hoe hij erbij komt dat het 1758 is?
Soms loopt het platteland een klein beetje achter
bij de stad.
Maar 250 jaar is een beetje veel, denkt Tijmen.
Nu ja, als die jongen denkt dat het 1758 is, moet

hij het zelf weten.

Tijmen is inmiddels wel nieuwsgierig naar het buurhuis.

Even een kijkje nemen kan vast geen kwaad.

Hij wilde morgenochtend toch al gaan.

Bovendien is het al morgen, alleen wat vroeger dan hij zijn bezoek had gepland.

'Ik kom eraan,' roept hij naar de jongen.

'Ik trek even mijn kleren aan.'

Even later sluipt Tijmen de trap af.

De treden kraken.

Als zijn oma maar niet wakker wordt, want dan is dit avontuur vlug afgelopen!

Als Tijmen buiten staat, voelt hij het natte gras onder zijn blote voeten.

Hij is vergeten zijn schoenen aan te trekken.

En waar is die jongen eigenlijk gebleven?

Die staat al bij een openstaande deur.

Tijmen twijfelt of hij niet beter even zijn schoenen kan gaan aantrekken.

Het lijkt net of hij de stem van zijn moeder hoort.

'Denk je aan de splinters, Tijmen?'

In zo'n oud huis liggen allemaal planken vloeren.

Je hebt zo een splinter in je voet.'

Ach wat, denkt Tijmen, het zal best meevallen.

Trouwens, mama zit in Dubai, dus zij hoeft er helemaal niks van te weten.

Snel rent hij naar de deur.

Een vreemde machine

Als Tijmen het huis in loopt, ziet hij de jongen nergens meer.

Zou het allemaal wel echt zijn? denkt Tijmen weer.

Maar dan hoort hij de stem van de jongen.

'Schiet nu op,' roept hij ongeduldig.

Tijmen loopt verder het huis in.

Hij ziet dat voorbij de gang licht flikkert.

Tijmen komt in een enorme hal.

'Hier ben ik,' klinkt de jongen weer.

Tijmen wil van alles vragen, bijvoorbeeld: wie ben je, hoe weet je mijn naam, wat moet je, waar kom je vandaan?

Maar de jongen gunt hem geen tijd.

'Kom, volg me, we gaan naar de zolder.

We hebben maar een paar uur, dadelijk komt de zon op en dan verdwijnt ik weer.'

'Ben je dan een spook?' vraagt Tijmen.

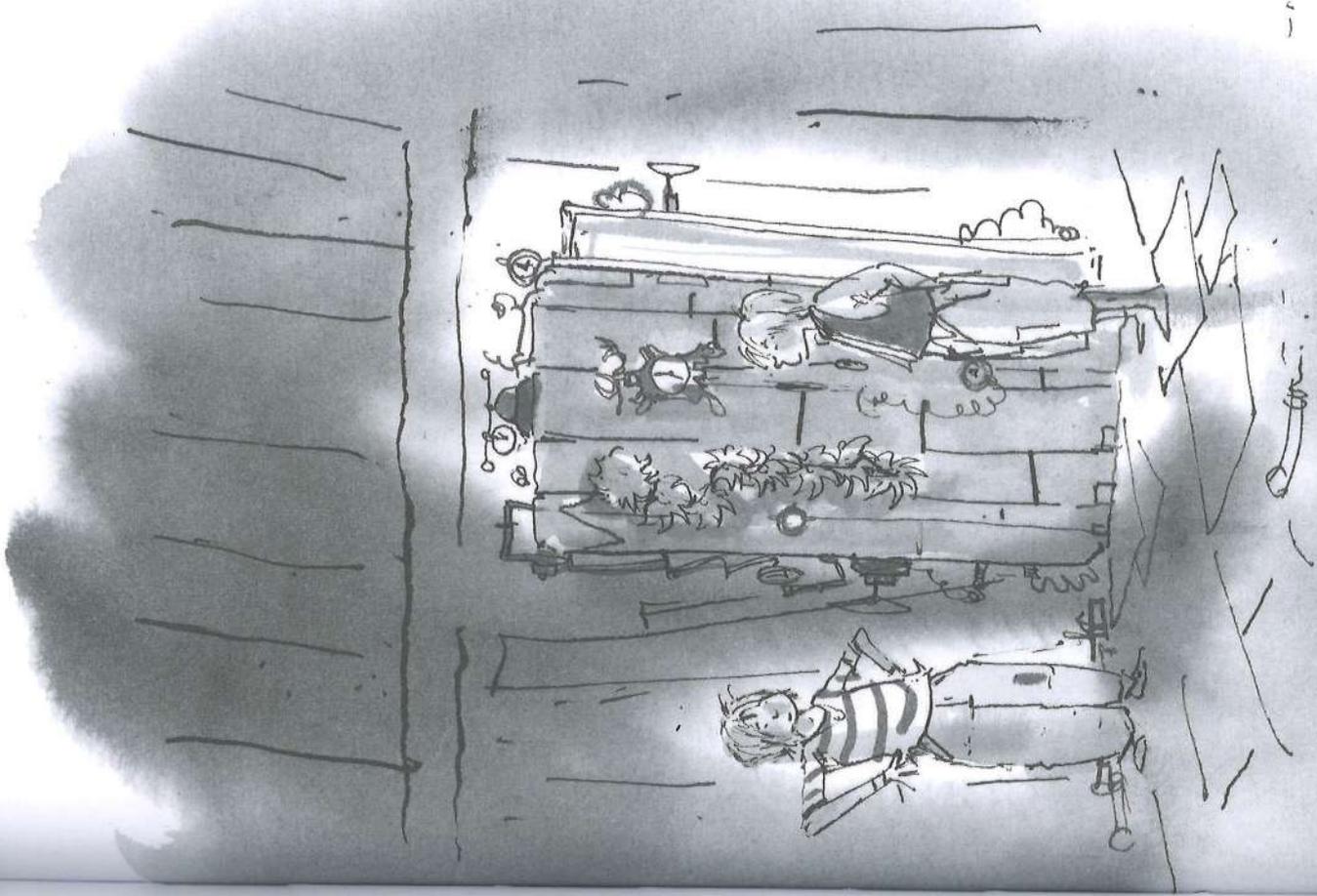
'Kun jij door deuren heen vliegen en jezelf onzichtbaar maken?'

Hij kijkt om zich heen of er schilderijen van mensen aan de muren hangen.

Straks gaan ze tegen hem praten of stappen ze uit hun schilderijlijst, net zoals in de films van Harry Potter.

Wie weet gaat die trap ook nog bewegen!

Tijmen houdt voor de zekerheid de trapleuning stevig vast.
Je weet tenslotte maar nooit.
De jongen tikt ongeduldig met zijn schoenen op de houten vloer.
De treden kraken onder de blote voeten van Tijmen.
'Au,' roept hij opeens.
Hij is precies in die ene spijker gaan staan die net uit die ene trede steekt.
'Had je niet beter schoenen kunnen aantrekken?' vraagt de jongen als Tijmen hem uitlegt wat er aan de hand is.
'Je praat net als mijn moeder,' antwoordt Tijmen.
'Alle moeders zijn hetzelfde,' zegt de jongen.
'Ze zijn een plaag,' roept Tijmen lachend.
'Maar ze zijn ook wel lief, zolang ze je maar af en toe met rust laten.'
'Daar heb je gelijk in,' zegt de jongen.
De jongen trekt zijn schoenen uit en gooit ze naar Tijmen.
'Nu heb jij geen schoenen meer,' zegt Tijmen.
De jongen haalt zijn schouders op.
Tijmen trekt de schoenen aan en loopt dan snel achter de jongen aan de volgende trap op.
Dan staan ze samen op zolder.
De wind waait tussen de kieren van het dak door en af en toe beweegt er een stuk oud doek.

Tijmen rilt.

In het midden van de zolder staat een vreemde kast.

Hij doet denken aan een ouderwetse brandkast.

Er zitten overal rare klokjes met wijzertjes op, die weer met tandwielen met elkaar verbonden zijn.

Het is maar een gekke machine.

Ondertussen is de jongen nergens meer te bekennen.

'Hé, waar ben je?' roept Tijmen met trillende stem.

Ineens gaat de deur van de vreemde kast open, en straalt er een vreemd soort licht uit.

De jongen staat in de kast.

'Kom,' zegt hij.

'De reis gaat nu beginnen.'

'Waar gaan we naartoe?' vraagt Tijmen. 'Dubai?'

De jongen kijkt hem een beetje vreemd aan, alsof hij voor het eerst van Dubai hoort.

Dan schudt hij zijn hoofd.

'We gaan nergens naartoe, we blijven hier.

Maar we reizen terug in de tijd, precies 250 jaar.'

Tijmen wijst naar zijn voorhoofd.

'Je bent niet bij je volle verstand.

Zeg nu maar eerlijk wie je bent.

De grap is er nu wel af, hoor.

Ben je weggelopen of zo?

Ik zal je heus niet verraden.

Kom nu maar op met je verhaal, anders ga ik nu

naar huis.'

Tijmen doet alsof hij zich wil omdraaien.

'Als je bij mij in de tijdmachine komt staan, vertel ik je alles,' zegt de jongen.

'Alsjeblieft!'

Het lijkt wel alsof hij erom smeekt.

'Goed,' zegt Tijmen, 'ik kom bij je in de kast staan.

Op voorwaarde dat je me eerlijk vertelt wie je bent.

Ik beloof je dat ik niet naar de politie zal gaan.'

Tijmen loopt naar de kast.

Veel kwaad zal het toch niet kunnen?

Tijdreizen, dat kan alleen maar in een film van ruimtevaarders of zo.

Als Tijmen in de kast staat, steekt hij zijn hand uit.

'Ik heet Tijmen, maar dat wist je al, en jij?'

De jongen lacht: 'Ik heet Jelle.'

Dan slaat de deur met een harde klap dicht en is het pikkedonker.

De kast begint te trillen en maakt een zoemend geluid.

Wat gebeurt er?

Tijmen voelt zich draaierig en slaperig worden, dan zakt hij langzaam weg.

Terug in de tijd

Tijmen voelt zich nog steeds duizelig als hij de kast uit wankelt.

Hij kijkt voorzichtig om zich heen.

Dan ziet hij zichzelf in een spiegel en schrikt hij zich helemaal een ongeluk.

Wat is er gebeurd?

Hij heeft nu de kleren van Jelle aan.

Waar is die eigenlijk gebleven?

Tijmen denkt dat het een droom is, maar de kleren zijn heel echt.

Hij knijpt zichzelf hard in zijn arm.

'Au,' gilt hij hardop.

Dat voelt ook heel echt aan.

Opeens vervaagt het spiegelbeeld.

Wat gebeurt er toch allemaal?

Nu kan hij zichzelf niet eens meer in de spiegel zien.

Maar dan komt er weer een ander beeld voor terug.

Gelukkig, hij is weer normaal.

Hij heeft weer zijn eigen spijkerbroek en T-shirt aan.

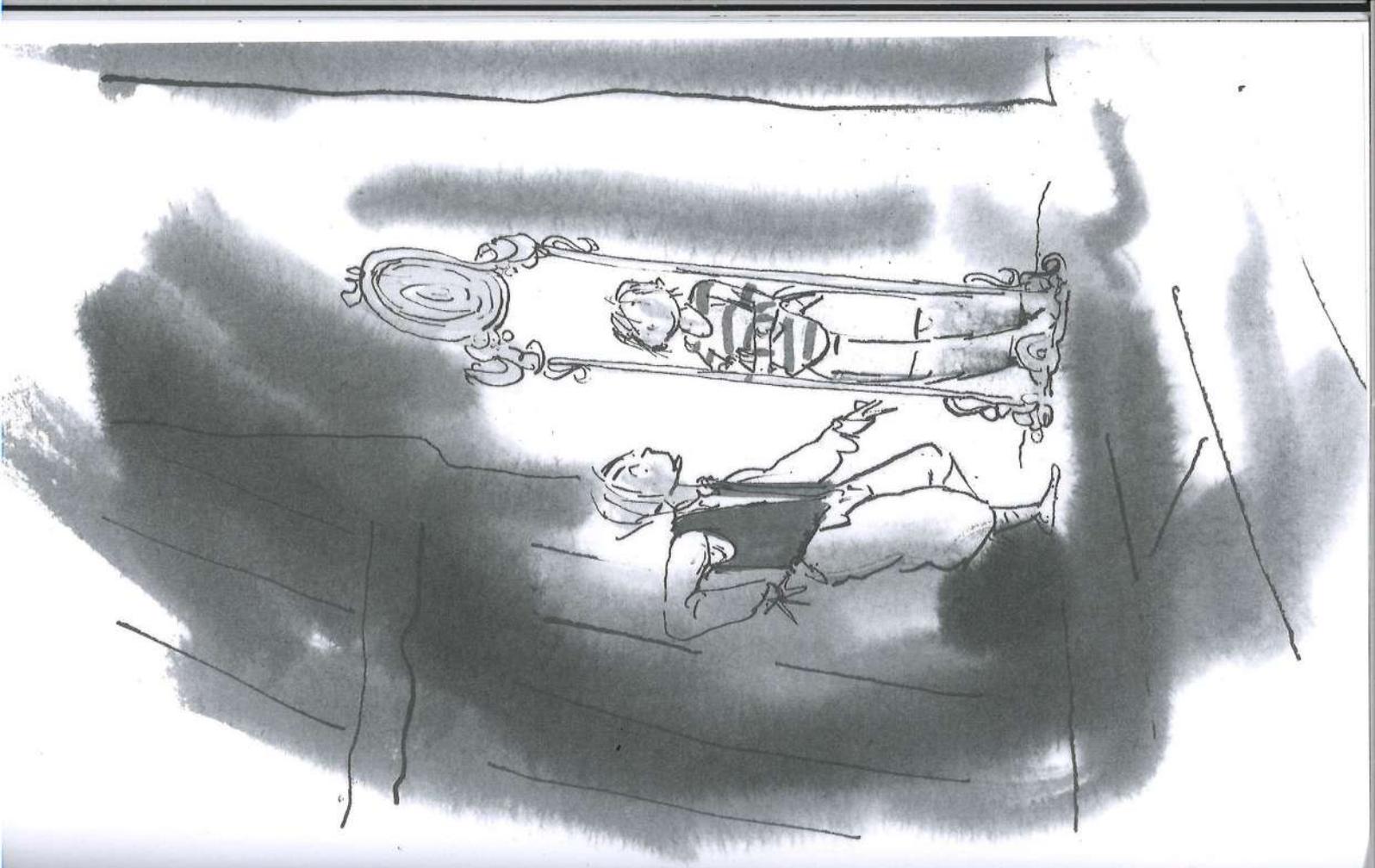
Tijmen aait even over zijn kleding, maar ziet dan dat

hij nog steeds de ouderwetse kleding aanheeft.

Wat is er toch aan de hand, wat voor spelletje spelen ze met hem?

Zal hij maar gewoon opstappen en zeggen:

'Zoek het maar uit.'

Ga iemand anders voor gek zetten, saluut.'
Dan begint Jelle in de spiegel, met Tijmens broek en T-shirt aan, te praten:
'Welkom in 1758, ik ben je spiegelbeeld.'
Het is griezelig, zoals Jelle en hij precies op elkaar lijken.
'Geef mijn kleren terug,' roept Tijmen.
'Ik kan best de politie erbij halen, hoor!' Jelle schudt zijn hoofd.
'Kijk maar naar buiten, misschien dat je me dan wel gelooft.'
Tijmen loopt langzaam naar het zolderraam.
Waar is het huis van oma gebleven en waar zijn alle auto's?
De weg die langs de plek liep waar eerst nog het huis van oma stond, is nu een zandweggetje.
En er staan maar een paar boerderijen in het dorpje.
Tijmen draait zich verbijsterd om: dit kan allemaal niet waar zijn!
Hij wrijft zich stevig in zijn ogen.
Als hij ze weer opendoet, ligt hij vast gewoon weer in het houten bed bij oma thuis!
Nog één dag en dan komt Seppe.
Hij opent zijn ogen weer.
'Geloof je me nu wel?' vraagt Jelle.
Tijmen kan niet anders dan hem geloven.
'Laat me het vertellen,' zegt de jongen.

'Ik spook al 250 jaar rond en nu kwam jij naast me logeren.
Je bent net zo oud als ik en je lijkt precies op mij.
Elk jaar kom ik op dezelfde tijd terug, op dezelfde plek.
De planeten staan vandaag precies hetzelfde als toen en het is ook volle maan.
We hebben maar drie uur de tijd.'
'Wat wil je eigenlijk van me?
Waar heb je het toch steeds over?' vraagt Tijmen.
'Jij gaat me helpen iets wat fout is gegaan, recht te zetten.
Dan is de familie-erf gered en dan vinden we eindelijk onze rust.'
'En als ik dat niet wil?'
'Je moet wel.'
'Hoezo?'
'Als je niet helpt of het lukt je niet, dan ...'
'Wat dan ...?'
'... dan blijf je voor altijd in deze tijd leven.'
'Echt niet?' roept Tijmen.
'En jij zeker lekker in mijn tijd blijven, bekijk het maar.'
Jelle vertelt Tijmen dat hij naar buiten moet kijken.
'Wat zie je?' vraagt hij.
'Helemaal niets,' antwoordt Tijmen.

'Weet je dat heel zeker?

Volgens mij moet je in de verte kleine vlammetjes zien.

Fakkels zijn het, en ze komen langzaam dichterbij.'

Nu ziet Tijmen wat Jelle bedoelt.

In de verte dansen kleine vlammetjes.

Ze komen inderdaad hun richting uit.

'Wat is dat midden in de nacht, en waarom komt dat licht hiernaartoe?'

'Kom hier, dan vertel ik je wat er gaat gebeuren.'

Tijmen schuift de stoel voor de spiegel.

'Heb je wel eens van de bokkenrijders gehoord?' vraagt Jelle.

Tijmen knikt: 'Toevallig vertelde iemand me er vandaag iets over.'

'Luister goed,' zegt Jelle en hij begint te vertellen.

Dreigende fakkels

'Mijn opa begon lang geleden met een bedrijf in bijenwas.

Van bijenhoning maakte hij was.

Zijn spullen waren tot in de wijde omgeving bekend.

Iedereen die zijn meubels van tijd tot tijd in de was zette, gebruikte daarvoor de was van mijn opa. Het bedrijf van mijn opa groeide en hij ging ook verf maken.

Ook dat werd een groot succes, dankzij de geheime recepten van mijn opa.

Mijn vader en twee ooms gingen ook in het bedrijf van mijn opa werken.

Het bedrijf van de gebroeders De Rooij groeide en bloeide.

Ze bouwden een huis dat het allermooiste werd van het hele dorp.

Met twee torens en met allemaal meubels die mijn vader uit Frankrijk had laten overkomen.

Op een dag betrapte mijn vader een van zijn knechten toen hij geld stal uit de kluis.

Mijn vader had hem kunnen aangeven bij de rechtbank van de schout, maar in plaats daarvan liet hij hem gaan.'

Het woord schout herinnert Tijmen zich van

school.

Zo heette de man die in vroeger tijden de rechter van een dorp of een stad was.

'Aardig van je vader, dat hij hem niet aangaf,' mompelt Tijmen.

Jelle vertelt verder.

'De knecht ging naar de kroeg en zoop de hele avond door tot hij behoorlijk dronken was.

Aan een van de tafels zat de eigenaar van een ander schildersbedrijf.

Hij was erg jaloers op het succes en de rijkdom van mijn vader en ooms.

"Ik heb gehoord dat je net ontslagen bent," zei hij.

"Vertel eens, is je nooit iets vreemds opgevallen bij je baas?"

De dronken, ontslagen knecht keek dorstig van de drank naar de man.

"Schenk de beker van deze man nog eens een keer helemaal vol, beste waard," riep de man.

De knecht was toen echt stomdronken en ondertekende een papier.

Daarop stond dat hij gezien had hoe mijn vader op een avond in een vuur allerlei spreuken had geroepen.

De knecht "verklaarde" ook dat hij op een avond, toen hij moest overwerken, hoeftetrappel had

gehoord.

Opeens hield dat getrappel op en daarna zag de knecht in de lucht wel tien bokken rijden.

Hij wist zeker dat mijn vader en mijn opa de aanvoerders waren van de bokkenrijders.

Ze hadden hun rijkdommen niet verdiend, maar geroofd.

De man ging met die verklaring naar de schout.

Hij stookte bovendien de boeren in de omgeving op.

Hij zei dat wij behekst waren.

"Laat ze branden, die bokkenrijders!" gilde de man. De mensen kwamen midden in de nacht met fakkels naar ons huis.

Terwijl we allemaal sliepen, ging ons huis in vlammen op.

Niemand van mijn familie overleefde het vuur en sinds die tijd dool ik rond als geest.

Pas als de afloop van de brand verandert, zal ik rust kunnen vinden.'

'Wat vreselijk,' zucht Tijmen.

'Die fakkels daar verderop ...?'

Jelle knikt: '... zullen ons huis doen afbranden.'

'Wat kan ik daaraan veranderen?' vraagt Tijmen.

De spiegel vervaagt steeds meer.

Tijmen kan Jelle nu bijna niet meer zien.

'Wat moet ik dan doen?' vraagt hij nog een keer, met een paniekerige stem. De fakkels zijn nog behoorlijk ver weg. Maar als Jelle de waarheid vertelt, komen ze razendsnel deze kant op.

Jelle laat nu een eikenhouten kist zien. Hij doet hem open en haalt er een boek uit. 'Wat is er met die kist?' vraagt Tijmen in volslagen paniek.

Hij kan Jelle nu niet meer verstaan.

In de spiegel verschijnt nu een beeld van een kamer in het huis.

Er is een open haard en op de kast naast de haard staat de houten kist.

Tijmen springt op:

blijkbaar zit daar de oplossing in!

Hij sprint met drie treden tegelijk naar beneden.

Zoveel tijd heeft hij immers niet.

Zo dadelijk komen die boeven met de fakkels langs en ze zijn niet veel goeds van plan ...

Misschien een oplossing ...

Tijmen zit aan de tafel voor de open haard.
In de eikenhouten kist zat inderdaad een boek.
Het staat vol tekeningen en ingewikkelde formules.
Wat zou het zijn?
Plotseling valt er een in vieren gevouwen papier uit het boek.
Tijmen vouwt het open en ziet een tekening van een machine die precies lijkt op de tijdmachine boven op zolder.
Tijmen bladert verder in het boek.
Er staat een beschrijving in van de werking van de tijdmachine.
Gebruiksaanwijzing staat erbij.
Dan volgt een ingewikkelde handleiding over wat je moet doen om in de tijd vooruit te reizen.
Er is ook een dagboek met van dag tot dag een verslag van de pogingen om in de tijd vooruit te reizen.
Tijmen bladert ongeduldig door het boek om te zien of hij een andere aanwijzing kan ontdekken.
Ik geef het op staat er op de laatste pagina.
Vooruit reizen lukt niet, misschien over een paar honderd jaar wel, maar nu niet.
Jelle staat eronder.
Dit moet van die jongen zijn, denkt Tijmen.

Tijmen ijsbeert door de kamer.

Wat zou Jelle toch bedoeld hebben toen hij op de kist wees?

'Vooruit reizen lukt niet,' zegt Tijmen hardop.

'Vooruit reizen niet ... maar terug reizen wel.'

Hij is toch net in de tijd terug gereisd?

Als hij nu nog verder kan terug reizen, bijvoorbeeld een dag, dan ...

Misschien is dat de oplossing!

Met het boek in zijn hand rent Tijmen naar boven, terug naar de zolder.

Nauwkeurig volgt hij de aanwijzingen in het boek op.

Hij draait de wijzers van de klok in de tijdmachine 24 uur terug.

Opschieten, denkt hij, want buiten hoort hij steeds meer lawaai.

De mannen met de fakkels zijn al vlak bij het huis.

'Laat de bokkenrijders branden in het vuur,' gillen ze. Tijmen rilt: het is nu of nooit.

Hij klapt de deur van de tijdmachine dicht.

Hij hoort gezoem en daarna is het doodstil.

Dan klinkt er een klik en gaat de deur uit zichzelf open.

De diefstal

Tijmen kijkt om zich heen; het gegil is opgehouden. Maar wat hem nog meer opvalt, is dat het buiten licht is.

Zou het gelukt zijn om terug te reizen in de tijd?

Tijmen gaat bij het raam staan.

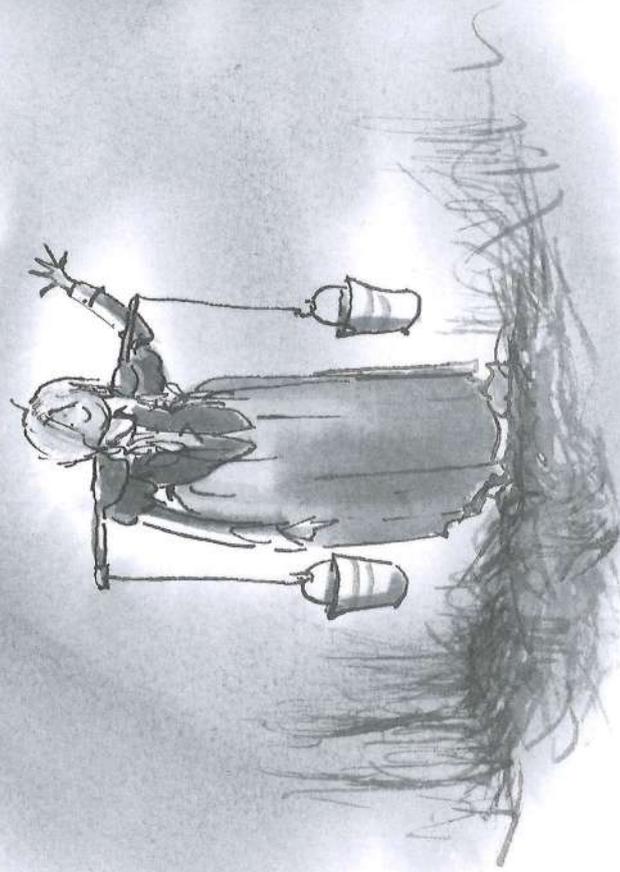
Buiten ziet hij een meisje met twee emmers water lopen, het water klotst vrolijk in de emmers.

Hij gaat iets meer uit het raam hangen.

'Hoi Jelle,' roept het meisje als ze hem ziet. Ze zwaait naar hem.

Tijmen schrikt, zo heet hij toch helemaal niet?

Maar dan bedenkt hij dat Jelle en hij sprekend op elkaar lijken.

Tijmen zwaait terug naar het meisje. Hij schrikt: straks zien ze zijn horloge, dat kan hij maar beter afdoen.

Maar als hij naar zijn linkerpols kijkt, ziet hij alleen een witte streep.

Dat heeft Jelle dus nu ook al om.

Wat te denken van zijn mp3-speler, zou hij wel weten wat hij ermee kan doen?

Tijmen loopt voorzichtig de trap af en gaat een kamer binnen.

Er staan twee mannen te praten.

Zou die keurig geklede man de vader van Jelle zijn?

'Ik ben heel erg teleurgesteld in je, ik heb je alle kansen gegeven.

Waarom heb je dat geld gestolen?

Je had toch ook naar mij toe kunnen komen als je geld nodig had?

Tijmen slikt: het gaat precies zoals Jelle vertelde.

De knecht mompelt wat.

De directeur, die de vader van Jelle is, pakt iets uit zijn binnenzak.

'Hier is je geld van de afgelopen week, ik heb liever dat je weggaat.

Ik kan niet omgaan met mensen die mijn vertrouwen beschamen,' zegt hij.

Dan draait hij zich om en loopt de kamer uit.

Tijmen drukt zich plat tegen de muur.

Waarom eigenlijk? denkt hij, ik heb toch niks te verbergen?

Even later loopt de ontslagen knecht de deur uit.

Ik moet er snel achteraan, besluit Tijmen.

Het is tijd voor een plan, want straks ontmoet hij die jaloerse concurrent van mijn vader.

Tijmen moet lachen, hij heeft het nu zelfs al over 'mijn' vader.

Maar die zit in Dubai en draagt beslist geen rood fluwelen jas met een wit kanten overhemd.

'Ik ben prins carnaval niet,' praat hij zijn echte

vader na.

Tijmen loopt het zandweggetje op en zorgt ervoor dat hij voldoende afstand houdt, zodat de knecht hem niet ziet.

Hij weet tenslotte toch al dat hij naar de herberg toe gaat.

Maar hij moet wel achter hem blijven, want hij weet natuurlijk niet waar de herberg is.

Dat geeft Tijmen in ieder geval de tijd om een plan te bedenken, want daarvoor is het de hoogste tijd!

Het plan

Tijdens het lopen denkt Tijmen diep na.
Als die knecht zo dadelijk gaat drinken en kletsen,
was dat gereis door de tijd allemaal voor niets.
Tijmen pijnigt zijn hersens.
Wat zou hij kunnen doen?
Het beste is het natuurlijk als de knecht en de
concurrent van 'zijn' vader elkaar niet ontmoeten.

'Elkaar niet zien ...' denkt Tijmen hardop.
'Dat is de oplossing.'

Hij moet ervoor zorgen dat de ontslagen knecht
met niemand aan de praat raakt.
Maar hoe?

Ze komen nu in de buurt van een huis met een
rietten dak.

Er kringelt rook uit de schoorsteen.

Boven de deur hangt een uithangbord.

In den hoefijzer staat erop.

De knecht gaat naar binnen.

Tijmen gluurt door een kiertje van de deur.

Hij zit er helemaal in zijn eentje.

Gelukkig, denkt Tijmen, ik kan de gebeurtenissen
nog steeds veranderen.

Buiten staat een kar met allemaal lege, eikenhou-
ten tonnen.

Hij hoort twee mannen met elkaar praten.
'Ze moeten naar de brouwerij,' zegt de ene.
'Ik kan zelf niet mee, maar je weet de weg ook wel zonder mij te vinden.'
De andere man lacht.
'Ik heb een goede neus voor bier,' zegt hij.
'Ik ga over een half uur weg, want ik moet eerst thuis nog even een klusje afmaken.'
De mannen wandelen samen weg.
Opeens krijgt Tijmen een schitterend idee.
Maar daarvoor moet hij zich wel vermommen.
Aan een waslijn hangt een bruine kiel.
Tijmen grist de kiel ervanaf en trekt hem snel aan.
Hij doet wat smeer van een van de wielen van de kar op zijn gezicht.
En hij trekt zijn pet diep over zijn blonde haar.
Zo herkent niemand hem.
Er komt een dik mannetje aan gelopen.
Misschien is hij de directeur van de verffabriek.
De man draait aan de punten van zijn snor.
Hij staat nu heel dicht bij Tijmen.
Die houdt zijn adem in en denkt: op hoop van zegen.
'U bent toch de directeur van de verffabriek?' vraagt Tijmen.
'Wat wil je?' zegt de man chagrijnig.
'Moet ik de schout op je af sturen?'

We houden hier niet zo van zwervers.'
'Ach, laat ook maar,' zegt Tijmen.
'Ik had een tip voor u waarmee u een hoop goud zou kunnen verdienen.'
De man gaat snel voor hem staan.
Tijmen schrikt van zijn stinkende adem.
De man grijpt hem stevig bij zijn kiel.
'Vertel op,' zegt de man, 'en probeer me niet voor de gek te houden.'
'Ik weet hoe u achter de verfrecepten van de gebroeders De Rooij kunt komen.
Daarmee kunt u net zo rijk worden als zij.'
Dè greep om de kiel van Tijmen verslapt.
'Vertel, vertel,' zegt de man opgewonden.
Tijmen wijst naar de kar met eikenhouten vaten.
'Deze vaten gaan straks naar hun verffabriek.
Als u zich verstoppt in een van de vaten, klimt u er vanavond uit.'
'En dan?' vraagt de man nieuwsgierig.
Tijmen pakt de sleutel van de deur uit zijn broekzak.
'Dit is een sleutel van de kluis, daarin liggen de recepten voor de verf en de bijenwas.'
'Geef hier,' roept de man, 'maar waarom doe je dit?'
'Ze hebben me beetgenomen,' zegt Tijmen, 'en nu pak ik ze terug.
Maar de vraag is: wat hebt u ervoor over?'

De man pakt een leren zakje uit zijn broekzak en haalt er een gouden muntstuk uit.

'Hier,' zegt de man, 'en laat ik je hier nooit meer zien!'

Wie brengt die vaten eigenlijk naar de gebroeders De Rooij?

'Ik zorg ervoor,' antwoordt Tijmen.

'Wanneer kan ik uit het vat klauteren?'

'Als de klok twaalf heeft geslagen,' zegt Tijmen.

'Dan ligt iedereen inmiddels op een oor.'

Tijmen helpt de man op de kar te klimmen.

De man laat zich in een van de eikenhouten vaten zakken en Tijmen doet het deksel er stevig op.

Hij pakt een stukje kalksteen van het pad en zet een wit kruisje op het vat met de man en op nog twee andere.

Net op tijd is hij klaar.

De man van de kar komt terug en Tijmen loopt naar hem toe.

'Je baas vroeg me of ik je wilde zeggen dat je de drie vaten met een wit kruisje naar de gebroeders

De Rooij moet brengen.

Dat was hij je vergeten te vertellen.'

De man kijkt moeilijk.

'Laat hij ze zelf brengen,' zegt hij zuur.

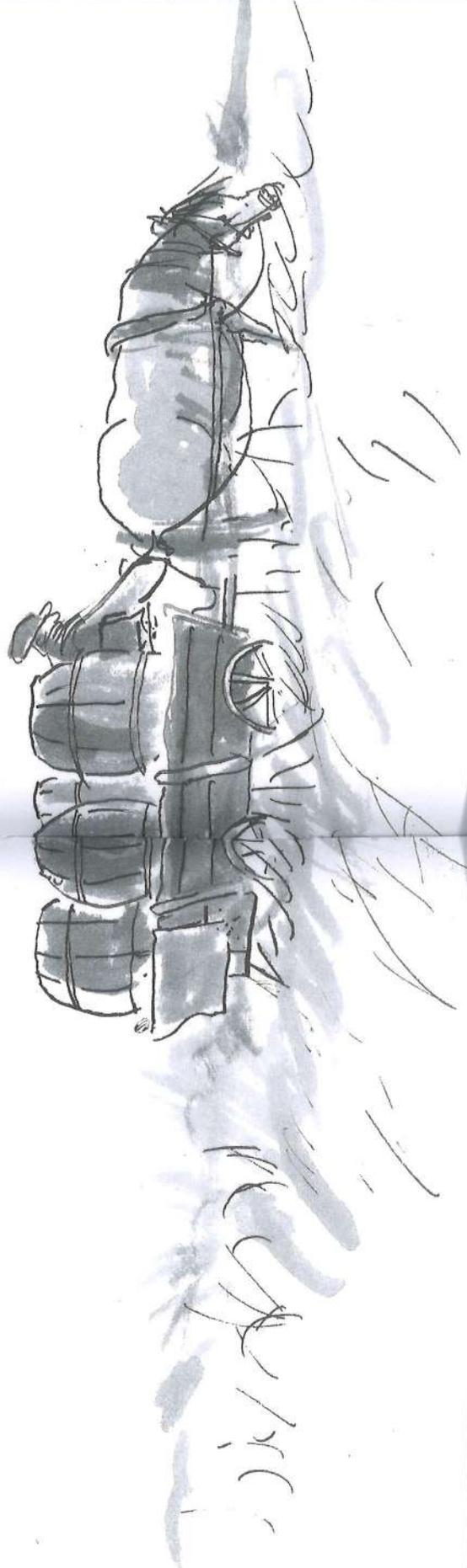
Tijmen vist het gouden muntstuk uit zijn broekzak.

'Dit is voor de moeite,' zegt Tijmen.

De man neemt de munt dankbaar in ontvangst.

'Geen probleem,' zegt hij snel.

Hij geeft het paard een tik met zijn zweep en Tijmen ziet de kar wegsijden.

Best jammer van die munt, denkt hij.
Daar kun je over 250 jaar een heel vette geluidsinstallatie plus televisie van kopen.
En misschien ook nog een paar gave sportschoenen.
'Maar daarvoor moet ik eerst terug naar mijn eigen tijd met de tijdmachine,' zegt Tijmen hardop.

Terug van weggeweest

Het is laat en de meeste dorpsbewoners slapen al.
Tijmen wacht in het huis van de gebroeders De Rooij tot de klok twaalf slaat.
'Hoe komen die vaten hier?' vraagt vader De Rooij aan hem.
Hij heeft helemaal niet door dat Tijmen zijn zoon niet is.
Tijmen haalt zijn schouders op.
'Misschien fout bezorgd.'
'Ik laat ze morgen weghalen,' zegt de vader van Jelle.
Tijmen tuurt naar buiten.
Dan begint de klok te slaan.
Tijmen telt de slagen van de klok mee.
Na de twaalfde slag sluipt hij naar beneden.
Hij gluuert door een kier van de deur de kamer in waar de vaten staan.
Het bleke schijnsel van de maan verlicht de kamer zwakjes.
Tijmen ziet het deksel van een van de vaten bewegen.
Hij wacht nog even en dan loopt hij de trap op.
Hij heeft al uitgezocht waar de slaapkamers zijn en bonst nu op de deuren.
'Inbrekers,' schreeuwt hij terwijl hij de deuren opengooit.

Vader De Rooij stormt naar beneden.

Tijmen rent erachteraan en is getuige van een flinke worsteling.

Even later ligt de concurrent vastgebonden op de grond.

Een knecht wordt eropuit gestuurd om de schout te waarschuwen.

Na een uur klinkt er hoefgetrappel.

De schout en zijn twee hulpjes nemen de man mee.

'Die kan lang nadenken in zijn cel.'

Tijmen krijgt een aai over zijn hoofd van de schout.

'Goed gedaan jongen, als je wat groter bent, kom je ook maar bij ons werken.'

Dan kun je helpen om de stad te beschermen.

Voor dappere, stoere kerels zoals jij is er altijd plek.'

'Dank u wel,' zegt Tijmen.

Ik zal het doorgeven, wil hij zeggen, maar hij slikt zijn woorden nog bijtijds in.

Het is al bijna drie uur in de nacht.

'We moeten nog maar even proberen wat te slapen,' zegt vader De Rooij.

'Het is al bijna licht.'

Tijmen schrikt.

Als het licht is, kan hij niet meer terug en blijft hij voor altijd in deze tijd!

Hij zegt gauw welterusten en loopt dan vlug naar zolder.

De tijdmachine staat er gelukkig nog steeds.

Hij kijkt in de spiegel.

Hij ziet alleen zichzelf.

Hij heeft nog steeds de ouderwetse kleren van Jelle aan.

Een haan kraait.
Jelle zal toch wel terugkomen?
Het zweet breekt Tijmen uit.
Nog even en de zon komt op!
Straks moet hij voor eeuwig hier blijven.
Tijmen rilt.
Dan hoort hij een stem, het is Jelle!
Tijmen kijkt in de spiegel en ziet hem staan.
Jelle begint te praten.
'Bedankt, je hebt de afloop van de brand veranderd, ga vlug de tijdmachine in.
Je hebt niet veel tijd meer, opschieten.'
'Succes', roept Tijmen hem na, voordat hij de tijdmachine in stapt.
'Voordat ik het vergeet: je mag bij de schutterij, dat heb ik voor je geregeld.'
Jelle steekt zijn duim op.
Tijmen trekt de deur van de tijdmachine snel achter zich dicht.
Nu maar hopen dat dit ding ook voor één keer vooruit in de tijd reist.
Maar hoe dan?
Nergens staat hoe het ding vooruit kan reizen.
En in het dagboek stond dat het niet gelukt was!
Tijmen drukt op allerlei knoppen, trekt aan hendels en draait aan wielletjes.
Maar er gebeurt helemaal niets.

'Niet in paniek raken,' zegt Tijmen hardop.
'Rustig nadenken!'
Dan ineens krijgt hij een geweldig goed idee.
Om terug in de tijd te reizen, moest hij alle knoppen, hendels en wielletjes naar achteren draaien.
Dus als hij nu eens alles naar voren draait?
Hij probeert de metertjes te draaien, maar ze willen alleen maar tegen de klok in.
Nu begint Tijmen toch wel bang te worden.
Straks wordt het licht en dan moet hij voor altijd hier blijven!
'Help,' roept hij, 'help, laat me eruit!
Help, ik wil hier niet blijven, ik wil terug!
Hij bonst tegen de deur.
Tijmen probeert de deur van de tijdmachine open te doen, maar hij zit potdicht.
Dan hoort hij een bekende stem en gaat de deur open.
Voor hem staat oma.
'Wat doe jij nu hier in die kast?' vraagt ze stomverbaasd.
'Is dit geen tijdmachine, dan?' vraagt Tijmen.
Oma lacht: 'Volgens mij heb je een nachtmerrie gehad en ben je gaan slaapwandelen.'
Tijmen wrijft zich in zijn ogen.
Zou hij alles dan alleen maar gedroomd hebben?

Oma maakt een beker warme melk voor hem en even later ligt hij weer in zijn houten bed. Voordat hij in slaap valt, kijkt Tijmen nog even naar het buurhuis.

Gelukkig dat het maar een droom was!

Maar wacht ... wat staan daar dan voor ouderwetse schoenen naast zijn ledikant?

Net alsof ze uit een andere tijd komen ... of stonden ze er al langer?

Vast, denkt Tijmen, want dromen zijn bedrog.

Nu ja, morgen kan hij Seppe in elk geval een spannend verhaal vertellen!

Misschien kunnen ze een kijkje nemen in het buurhuis en ontdekken ze er een onderaardse gang! Dan valt Tijmen in een diepe, droomloze slaap ...

